Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová



Kluci jako my

První český queer adventní kalendář

Host

Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová
– – –
Kluci jako my



Brno 2026

Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová

KLUCI jako my



První český queer
adventní kalendář

© Eva Pospíšilová, Klára Pospíšilová, 2026
Cover art, illustrations and edges © Tereza Eager, 2026
© Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3327-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-3328-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3329-9 (MobiPocket)

V tom velkém domě s dřevěným plotem žije rodina,
která si k sobě bere ztracené kluky a dává jim domov.
Všude voní cukroví, v televizi běží pohádky a vánoční strom
je příliš vysoký, než aby mohl mít nahoře špici…

Neboj se vejít! Víme jistě, že tam najdeš bezpečí a lásku.





1. KAPITOLA

Julián

PONDĚLÍ

Jsem rozbitej stejně jako ona. Nedávám smysl.

Zatřepu hlavou a kapuce mi sklouzne na ramena. Nebe vypadá, jako kdyby mělo každou chvíli něco přijít. Velké šedivé mraky úplně zakrývají slunce, ale to bylo dneska ráno stejně vybledlé a divně seprané.

Když vytáhnu ruce z kapes, začne se mi do nich okamžitě zakusovat mráz. Zkrátka všechno naznačuje pořádnou chumelenici, ale spíš bych to tipoval na rozbahněné Vánoce jako loni. Tehdy chumelilo na začátku prosince a před Štědrým dnem všechno přes noc roztálo, vytvořily se špinavé louže a odkryly se psí bobky. Vypadalo to spíš na příchod jara, tím pádem nebylo zrovna jednoduché naladit se na tu správnou vánoční atmosféru — chlupaté ponožky a hrnek horké čokolády nebo třeba zapálená svíčka. Člověk mohl jen těžko sám sobě namlouvat, že mu škvírou mezi závěsy nesvítí do ksichtu.

Letos to bude určitě stejné.

Vzdychnu. Jsem rozbitej… a musím koupit žrádlo pro agamu. Takže otevřu dveře zverimexu a vejdu dovnitř. Procházím dlouhou uličkou podél balíků sena, pytlů s granulemi a asi padesátkou různých pochoutek pro psy, jako třeba sušené uši. Když jsem byl menší, zajímalo mě, jaký je rozdíl mezi psími pamlsky a pamlsky pro psy. Vyděsilo mě, že by se jedno z toho mohlo vyrábět ze psů.

Před časem jsem si na to vzpomněl, řekl jsem o tom Merlinovi a on se nejdřív smál, načež se zeptal: „No a jakej? Jakej v tom je rozdíl?“

Je to ťunťa. Klidně by mi věřil, že existujou pamlsky z lidí, které si kupují orkové nebo tak něco.

Postavím se do řady, a když se ke mně prodavačka obrátí, objednám si u ní šváby, červy a další breberky. Upřeně sleduju, jak všechno nabírá a krčí přitom nos. Je to pro mě jednodušší než koukat kolem sebe a představovat si, jak beru všechna zvířata domů a tvořím pro ně městečko, takovou oázu štěstí. Třeba to jednou udělám, až budu bydlet sám. A začnu u ještěrů.

Schovám průhlednou krabičku do batohu mezi učebnice na matiku a děják. Ujistím se, že je pořádně zavřená, protože minulý měsíc jsem to tam narychlo narval a pak jsem ještě celkem dlouho trousil ze sešitů červy. Mňamka. Zaplatím kartou a rozejdu se ke dveřím. Snažím se jít normálně, ale cítím na sobě prodavaččin pohled. Buď civí na to, jak nadlehčuju nohu, nebo je ze mě vyplesklá.

Sice fakt spěchám, ale odejít bez toho, abych ji nachytal na švestkách, je dost poraženecké, proto se s rukou položenou na klice zastavím a otočím se. Povytáhnu koutky právě tak, aby byl vidět ďolíček. Jedna holka mi loni na zábavě řekla, že ďolíčky jsou sexy (a Filip dodal, že je lepší ďolíček na tváři než prdel na bradě, s čímž souhlasím).

Propaluju prodavačku pohledem a ona okamžitě zrudne a začne přerovnávat psí kostičky (ne, sakra, kostičky pro psy!). Takže se jí líbím a vůbec nejde o to, že jsem kripl. Nebo možná obojí. Spousta lidí má zachráncovský komplex.

Je jí sice určitě přes třicet, ale co já vím. Třeba by mě to rajcovalo. Nakonec jde prostě jenom o to, že nemám náladu — podle Filipa je poslední dobou tohle pomalu moje diagnóza.

Nasadím si kapuci a vyjdu ven. Zverimex nechám za sebou a proplétám se mezi lidmi směrem k čajovně.

Snažím se ignorovat, jak mi nepříjemně tepe v koleni. Neměl jsem o tělináku běhat, dneska byl jeden z těch dní, kdy jsem mohl

vzít zavděk lavičkou a menstruujícími spolužačkami. Ale po tom, co jsem se dobrou půlhodinu hrbil nad testem z češtiny, jsem se prostě potřeboval protáhnout.

A tohle mám za to.

Čajovna je zašitá v úzké uličce, která se kroutí mezi baráky směrem k náměstí. Na dveřích nemá žádnou ceduli, a aby se člověk dostal dovnitř, musí sejít několik schodů. Uvnitř to voní hřebíčkem a taky výrazným chilli, co zdejší obsluha sype na zeleninový kuskus. A to nepočítám hromadu nejrůznějších tabáků do vodnice a voňavé čaje.

Rovnou si objednám Masalu Chai a sklenici jablečného moštu. Pak zamířím do zadní místnosti, kde se všichni scházíme, a tím myslím sebe a lidi ze školy, ne sebe, čaj a mošt. Zas nejsem asociál.

Většina už tam je, posedávají u nízkého dřevěného stolku a různě se povalují mezi polštáři. Filip se zlehka opírá o květinovou tapisérii, což je podle mě prostě jenom koberec na zdi, a o něčem mluví se svojí holkou Janou. Se všemi se pozdravím a zkušeně se propletu až k němu, kde shodím batoh a bundu a plácnu sebou na polštář s třásněmi.

Přímo naproti mně je nahoře ve zdi malý výklenek a v něm okno, jediné v místnosti, kterým je vidět do ulice na míhající se nohy lidí a psů. Můžu tak sledovat, jak se hodně rychle stmívá. Možná tma prostě jenom čekala, až zapadnu dovnitř.

Filip se zeširoka usměje a dá mi herdu do ramene. Má tak zrzavé pačesy, až působí skoro oranžově, což je dobře, protože ho nemusím nikdy dlouho hledat. Po Merlinovi je to můj druhý brácha, vysoký, vysportovaný a většinou totální pohodář. Krom toho, že je to brácha, je taky můj nejlepší kámoš. Víme o sobě věci, které jsme nikomu neřekli. Vlastně, když nad tím tak přemýšlím, má jen jednu vadu, a tou je Jana.

„Nazdar, démone," ušklíbnu se směrem k ní a ona mi automaticky ukáže prostředníček. Několik spolužáků se rozesměje.

Všimnu si, že na mě dvě spolužačky z vedlejší třídy civí a něco si špitají.

Jsem hezký a holky to vědí. To je nepopiratelný fakt úplně stejně jako to, že mám v prdeli nohu. Natáhnu ji před sebe a promnu si stehno, protože zrovna teď mě představa, jak se s některou z těch holek líbám, nebo že se vůbec o něco snažím, nijak nerajcuje. Po líbání totiž většinou následuje mluvení o pocitech a na to jsem až příliš unavenej.

Nebo příliš rozbitej.

Obsluha donese Masalu Chai a orosenou sklenici moštu, který mi okamžitě zlepší náladu. Pustím se do řeči s ostatními. Spolužáci kecají o PSku pětce, které si jeden z nich nedávno pořídil. Tahle debata by bavila hlavně Merlina, který o PSku taky občas mele, ale být to na něm, máme v pokoji úplně všechno — včetně Xboxu a Nintenda. Mluvím i se spolužačkou, která je vůči mně imunní, a chvíli rozebíráme test do češtiny, než se přesuneme k muzice. Taky se často obracím na Filipa, zrovna když nevěnuje plnou pozornost Janě — tím pádem ne tak často, jelikož ti dva jsou k sobě věčně přisátí. Jejich láska je tak obrovská, že je to pomalu další člověk v místnosti.

Janu ignoruju, maximálně ji občas vyhlásím, což mi ona okamžitě vrací. Vlastně chápu, proč se mnou má problém. A sotva na *ten problém* pomyslím, nejspíš ho nějak přivolám. Jen chvíli po tom, co nám obsluha přinese vodnici. Tehdy se uprostřed kouře, na můj vkus poněkud dramaticky, vynoří Aneta v celé své kráse.

Není to pro mě zas tak šokující, protože ji vídám poměrně často. Od chvíle, co jsem se s ní rozešel, se nějakým záhadným způsobem nevsákla do podlahy. Ale i tak mě její přítomnost jako vždycky otráví. Může za to ublížený výraz, kradmé pohledy zpoza dlouhých řas a zrada vepsaná v každém gestu, jako kdybych jí snad vysypal červy do vlasů. Ne že by mě nenáviděla. Na to by mě pořád až moc chtěla. Navíc… Jana tu nenávist zvládá celkem dobře za ni. Aneta je totiž její nejlepší kamarádka a určitě si malovaly, jak budeme dál chodit na rande ve čtyřech.

Ale já jsem Anetě neslíbil lásku až za hrob. A že mi vyčetla, že se s ní rozcházím zničehonic? Jsem snad kelímek od jogurtu s datem spotřeby, abych ji varoval předem?

Když se na mě smutně pousměje, otočím se zpátky ke klukům. Jeden z nich mi podá šíšu, tak se bavím tím, že zkouším vyfukovat kroužky, což mi moc nejde. Pak mě ale zaujme, když démon Jana řekne: „Je super, že si ho k sobě berete na Vánoce. V tomhle období by nikdo neměl být sám."

„No jo," přikývnu vážně. „Je totiž mnohem jednodušší být sám v lednu."

Jana protočí oči a Filip udělá: „Ale notáááák."

Mluví o tom novém klukovi, stoprocentně, protože nevím o nikom dalším, kdo by se k nám měl na Vánoce přidat. A je fakt, že Janě tohle připadá super od začátku a vnímá to jako hezké gesto, ačkoli to rozhodně není moje ani Filipova zásluha. Neprosili jsme se, aby nám do pokoje přibyl další brácha. Nevyplňovali jsme žádost ani nejezdili na schůzky do děcáku. Nijak jsme o tom nerozhodovali, přestože na našem názoru samozřejmě záleželo.

Navíc si upřímně ani nemyslím, že by byl ten kluk sám. Podle toho, co mi říkal Filip, má člověk v děcáku úplně opačný problém a je rád, když ho nikdo neruší alespoň na záchodě. Takže o soukromí nemůže být ani řeč. Trochu se na tom seknu a zamyšleně přitom vyfukuju kroužky, nebo spíš prostě jenom kouř, načež podám šíšu spolužákovi.

„Ten nový se jmenuje Kryštof, že jo?" zeptá se Aneta.

Pohlédnu jí do očí, snad poprvé od chvíle, kdy přišla. Pořád je hezká, asi dává smysl, že po našem rozchodu nezošklivěla. Líbal jsem ji tolikrát, že si přesně dokážu vybavit chuť malinového lesku na rty. A bohužel mi taky dost utkvěl v hlavě zvuk jejího pláče.

Ježišmarja, přece si nemohla myslet… Nikdy jsem jí ani neřekl, že ji miluju.

„Jo, Kryštof," přikývne Filip.

Přijede zítra a náš život se tím kompletně změní. Vlastně se mění už teď. Vnímám přítomnost toho cizího kluka, jako by tu byl s námi, přestože ještě nepřijel a netuším, jak se ohledně toho cítit. Je ale podstatně bezpečnější myslet na něj než na všechny holky, které jsem zklamal.

– – –

„Ty vole, to zas bylo něco," zamručím, zatímco procházíme autobusem do zadní části. Jede jenom pár lidí, kteří budou po cestě stejně průběžně vystupovat. Počkám, až si Filip sedne k okýnku, a svalím se vedle něj. Pro mě je vždycky lepší sedět do uličky, protože pak můžu před naší zastávkou vstát a rozchodit to. Většinou mi po delším sezení mravenčí noha.

Filip si odfrkne. „Jestli tě to uklidní, nemám tucha, co na tobě Aneta vidí. Ani ona, ani ty ostatní."

„Že jo?! Vždyť jsem příšernej," přitakám vážně, ale pak se rozesměju.

„Nejhorší," souhlasí Filip. „Kolikrát si říkám, jestli vůbec umíš být milej."

Strčím do něj ramenem. „Zas nepřeháněj. Na vás milej jsem, nejmilejší." Pohodlně se uvelebím. Lampy postupně ubývají, jak autobus vyjíždí z města, a za chvíli už nás spolkne tma. Mám společnost rád, ale na tomhle je vlastně něco uklidňujícího. Málem přeslechnu, že Filip něco říká.

„Cože?"

„Nedělej, že neslyšíš. Říkám, že na Anetě šlo vážně poznat… no, že by tě chtěla zpátky. Jasně, je dost ublížená, ale z toho, co říkala Jana, jsi byl první kluk, do kterého se fakt zamilovala. Prostě myslím, že by do toho znovu šla, kdybys měl zájem."

„Nemám. A nechci mluvit o Anetě," pronesu právě tak vážně, aby pochopil, že to tak i myslím. Filip je jeden z lidí, na které si málokdy dovolím otevřít držku, možná vůbec jediný. Většinou se na všem zvládáme domluvit. Ale potřebuju, aby si už všichni

konečně přestali dělat naděje na dvojitá rande. „Pojď se radši bavit o tom, co ten novej."

„Jmenuje se Kryštof," připomene Filip jemně, jako kdybych to snad nevěděl.

„No jasně. Hele, ty z toho nemáš divnej pocit? Třeba že usneš a on ti zapíchne do oka čínský hůlky?" Opatrně zvednu nohu a kolenem se zapřu o sedadlo před sebou. Je to zatraceně příjemné, takže na chvíli zavřu oči. Pak na sobě ale, už zase, ucítím Filipův pohled — kouknu na něj a vidím, že se snaží usilovně vyčíst, jestli si dělám srandu. Asi, nevím.

Nakonec hodně neutrálně odpoví: „Nemáme čínský hůlky."

„Víš, jak jsem to myslel."

Venku už je úplná tma a odraz mi vrací můj obličej, který působí nepřirozeně sevřeně a bledě. To ta hra tlumených stropních světel. Promnu si bradu. Trvá dlouho, než Filip znovu promluví.

„Ne, nemám z toho divnej pocit. U tebe to taky bylo padesát na padesát, jestli mi něco neuděláš. Když jsem tě viděl poprvé, neřekl jsem si, *páni, to je určitě ten nejhodnější kluk na světě, co se nikdy nepere a pomáhá babkám přes přechod!* Vlastně jsi působil tak, že když se k tobě někdo přiblíží nebo se na tebe špatně podívá, nasereš se. A vidíš," usměje se, „pořád z tebe mám stejnej pocit."

Strčím do něj loktem a on se rozchechtá tak nahlas, až se po nás ženská sedící o pár sedadel dál ohlédne. Tohle je taky Filip. Smějící se bestie. Přitom snad neznám nikoho křehčího. Paradoxy.

„Bude to v pohodě," řekne. „Myslím, že si to celkem rychle sedne. Akorát se trochu bojím o Merlina. Víš, jak špatně snáší změny."

„O Merlina se postaráme," odpovím sebejistě. Poznám, že tímhle naše debata skončila — nakonec to asi stejně nemá cenu řešit, dokud ten novej nepřijede — a tak z kapsy vylovím sluchátka a vrazím si je do uší. Mám náladu na něco pomalejšího a po chvíli váhání pustím písničku Am I Dreaming.

Am I dreaming? Is there more like us? Got me feelin' like it's all too much, I feel beaten, but I can't give up.

Nemyslím na nic, prostě si jenom v duchu přeříkávám text, ale po nějaké době se moje myšlenky stejně rozeběhnou k zítřku a k tomu, jaké to bude, až ten… *Kryštof* dorazí. Představuju si, že zrovna teď leží v děcáku na posteli, a zatímco kouká na strop, hlavou mu běží úplně to samé jako mně. Jaké to asi bude.

Nevím toho o něm dost, abych dokázal třeba jenom odhadnout, jak se ohledně takové velké změny cítí, ale něco mi říká, že má určitě strach. Přemýšlím, jestli kolem sebe bude kopat tak, jako tenkrát já. Protože já se bál sakra hodně, a to jsem v děcáku ani nebyl.

Do hajzlu, tak strašně jsem se bál.

Rozbitej.

Když autobus po dvaceti minutách dokodrcá na naši zastávku, úplně mě to vytrhne. Uvědomím si, že jsem nevstal, tím pádem musím ke dveřím tak trochu dohopsat, a jakmile se konečně pořádně postavím i na pravou nohu, připadá mi, že zdřevěněla.

Možná ale, že na dřevěnou nohu by byl větší spoleh.

Venku se zhluboka nadechnu studeného vzduchu a srovnám krok s Filipem. Někde hodně v dálce slyším štěkat psa, jinak je ticho. Ani tady nebývá provoz, natož večer, a náš dům stojí nedaleko zastávky, takže se s nohou nemusím dohadovat dlouho.

Filip nespěchá, dává si načas, a dokonce mi podrží branku.

„Chceš mě dojmout?" uchechtnu se.

„To bych tě vzal na záda, blboune."

Odemkne a jeden po druhém vejdeme do předsíně, kde visí hromada bund. Matně si vybavuju, že jsme slíbili některé z nich schovat do skříně, aby si mohl… *Kryštof* pověsit svou. Nebo to bylo kvůli nepořádku, nejsem si jistý. Možná by mohly naše bundy tu jeho až moc vyslýchat nebo ji uplácet sladkostmi. V té Merlinově se vždycky najde alespoň jedna polorozteklá hašlerka.

My o vlku, nebo spíš o vlčátku… V kuchyni se svítí a Merlin sedí u stolu. Kulatý obličej, živé hnědé oči a tmavé vlasy — ty

mu padají do tváře, jak se sklání k pekáči a oždibuje spečenou nádivku z okrajů. Sotva nás uvidí, zašklebí se. „Sakra, chtěl jsem to zprasit, než přijdete! Tak nic." Působí drze a vyzývavě, ale je to jenom hra, aby přežil ve světě, kde se bojí pomalu i vlastního stínu. Někdy tuhle hru hraje i doma, ale od toho jsou starší brachové, aby mu připomněli, že to není potřeba.

Rozcuchám mu vlasy a Filip ho píchne do žeber, načež sehraně popadneme pekáč, abychom se o zbytek nádivky rozdělili.

V hrnci na sporáku jsou uvařené brambory. Filip se do nich pustí snad ještě vestoje, zatímco já na ně šoupnu kus másla a pošlu je na minutový výlet mikrovlnkou. Zády se opřu o linku a sleduju, jak si Filip nandává na talíř pečenou zeleninu, seitan, vařená vejce a bůhví co ještě.

Neznám nikoho, kdo by toho zvládl sníst tolik — až na Merlina — a zároveň to tak dobře zužitkovat, když si ráno přivstane a jde si zaběhat.

Jakmile mikrovlnka cinkne, vezmu talíř, naložím na něj nádivku a pekáč Merlinovi zase vrátím. Pustí se do jídla, jako kdyby nikdy nepřestal, a do toho vykládá, jak bylo ve škole. Kus nádivky mu přitom spadne na tričko se zombie Stitchem.

Pro Merlina je škola hlavně o přestávkách a hodiny mezi tím víceméně přežívá. Znám jeho i Filipa teprve dva roky, bez pár měsíců tři, ale stejně jsou pro mě rodina v tom nejužším a nejryzejším významu. Merlin jako mladší brácha, kterého jsem nikdy neměl. Filip jako ten starší, kterého jsem taky neměl.

Je to zvláštní. Nemyslel jsem si, že když je člověk jedináček, může jím najednou nebýt, aniž by jeden z jeho rodičů přivedl na svět další dítě. Jestli se dá o někom říct, že ho mám opravdu rád, jsou to tihle dva. Představa, že bych je ztratil, ve mně probouzí strach, a to je jedna z nejsilnějších emocí, které jsem schopný cítit.

Když dojíme, nastrkáme talíře do myčky a zamíříme do obýváku, kde najdeme Denisu. Zatímco já jí říkám jménem, Filip používá oslovení *máma* a Merlin to střídá. Ale na tom nezáleží. Pravda je, že nám Denisa a její manžel Rob změnili život, když

si nás vzali k sobě a rozhodli se dát nám domov. Postel. Dneska večer i nádivku.

Denisa je zkrátka dobrá duše a zrovna teď se v teplácích a v o číslo větší mikině válí na gauči, popíjí sklenku bílého a sleduje Ulici, jeden ze svých nejoblíbenějších seriálů. Který nás podle ní všechny přežije.

„Ahoj, kluci!“ usměje se a ztlumí zvuk. „Jak jste se měli? Co škola? Najedli jste se? Ohřáli jste si to? Chutnalo vám?“

„Bylo to skvělý,“ řeknu a sednu si na opěradlo gauče. Zatímco si Filip a Merlin s Denisou povídají, já poočku sleduju Ulici. Začnu vnímat teprve ve chvíli, kdy mi Merlin zamává rukou před obličejem. „No?“

Kývne bradou k Denise.

„Že by bylo fajn ještě vyčistit terárko a uklidit pokoj,“ zopakuje ona. „Vím, že jsem to už říkala, ale protože máte zalehlé uši, jak jde o pořádek, připomínám to znovu. Ať Kryštof nepřijede do totálního bordelu.“

Zase on. Jméno. Nekonkrétní obličej, postava a povaha, jenom pár střípků z jeho minulosti, o kterých nám Denisa řekla — o kterých nám dle svých slov musela říct. Je divné, že zítra, jakmile vejde do dveří, bude najednou kromě jména i všechno ostatní a jméno ve srovnání s tím vším zanikne, už to nebude to nejdůležitější.

A pak jsou tady samozřejmě ty jeho náladičky, nicméně konkrétně zrovna tohle mě nijak zvlášť neznepokojuje. Vím, že kdyby mu ruply nervy před Merlinem, s Filipem se postaráme, aby se to už nikdy nestalo. V tomhle baráku nikdo nikoho hůlkami neklofne.

Nevím, proč mě zase napadly hůlky.

No ale zpátky k té myšlence — jelikož je Kryštof pořád jenom jméno a nikdo konkrétní, nemá cenu se kvůli němu kdovíjak snažit.

„Uklidíme,“ přikývne Filip. „Beru si to na starost.“ Neříká to z dobroty srdce, ale protože je ohledně úklidu z nás všech největší

pedant. Dokonce mívá nápady typu jednou za čas vysát, poskládat oblečení, odnést špinavé hrnky a tak podobně. Osobně si ale myslím, že je to hlavně kvůli Janě. Aby neviděla, že se někde válí špinavé trencle, kdyby přijela na návštěvu.

Denisa to ocení úsměvem. „Šikulky. A ještě jednou vás prosím, kluci. Co nejvíc to zkusme Kryštofovi zjednodušit. Všichni si vzpomeňte na svoje začátky." Přivine k sobě Merlina, který se na gauči zcela nenápadně nasáčkoval co nejblíž.

Merlin je extrémně mazlivý, nebo spíš neumazlený. Má sedm biologických sourozenců a nikdy se mu nedostávalo tolik pozornosti, kolik potřeboval. O to víc si to teď vynahrazuje.

Zatímco se Denisa probírá jeho vlasy, vysvětluje, co všechno je ještě třeba udělat, aby se u nás Kryštof cítil dobře.

Moc nevnímám. Slyšel jsem to už stokrát.

Nakonec s ní sjedeme zbytek dílu, a zatímco kluci pak ještě zůstanou, já zamířím do patra. Do nosu mě okamžitě praští vůně čerstvě vypraného prádla. Projdu chodbou k velkému terárku, které stojí na nízkém dřevěném stole vedle žlutého křesla. Je obrovské, takový hodně drahý bejvák, který z valné části vyráběl Rob, protože on je na podobné věci machr.

Hodím batoh do křesla a nakloním se ke sklu. Vedle netřesku stojí žlutohnědá agama a vyhřívá se ve světle zářivky. Jmenuje se Mango. Myslím, že to jméno tenkrát vymyslel Merlin, a až v momentu, kdy jsme si na něj zvykli, nám došlo, že se blbě skloňuje.

„Nazdar, příšerko," pozdravím láskyplně a usměju se, ačkoli si nejsem jistý, jestli pro ni úsměv něco znamená. Na rozdíl od hromady holek nijak nezrudne. Ve skutečnosti to snad ani není příšerka, nebo teda vzhledově možná jo, ale mně přijde roztomilá.

Rád bych věřil, že ke mně chová silné city a nejsem jenom nosič hmyzu.

Vytáhnu z batohu krabičku ze zveráku a jednoho červa jí nabídnu. Dřív mi přišlo celkem nechutné sahat na to holou rukou, ale bral jsem to tak, že si s ní buduju pouto. Koukám, jak polyká, a pak ji opatrně chytím pod bříškem a vytáhnu. Má dobrých padesát

centimetrů a polovinu té délky tvoří ocas. Pohladím ji a položím si ji na rameno, zatímco kontroluju teplotu v terárku a beru velkou keramickou misku lomeno bazének, abych vyměnil vodu.

Tady na patře je koupelna, o kterou se dělím s Filipem a Merlinem. Všimnu si, že na umyvadle přibyl další kelímek s kartáčkem, který nemá na rozdíl od těch ostatních ani trochu rozjeté štětiny. Nevím, proč se na tom seknu. Dává přece smysl, že ten kluk nedostane použitý kartáček.

Ten kluk. Ten Kryštof.

Měl bych mu začít říkat jménem. Už kvůli tomu, že nic dalšího zatím není. Jenom to jméno.

Mango na mě v zrcadle poulí oči. Když nás takhle vidím, vzpomenu si na pohádku Jak vycvičit draka.

Nechám kartáček kartáčkem a odnesu čistou vodu k terárku, načež s agamou zapadnu do žlutého křesla u knihovny. Podávám jí další červy a poslouchám tlumené hlasy zezdola. Nejspíš už dorazil i Rob a teď všichni něco řeší. Jsem si jistý, že vím naprosto přesně, koho se to týká.

Po nějaké době uložím Mango do terárka a odnesu si bágl do pokoje. Denisa měla pravdu, je tady fakt bordel. Žádná nechuťárna v podobě starého jídla a odpadků, ale všude se válí hromada věcí.

Jenom Kryštofova postel je úhledně ustlaná, povlečení vyrovnané bez jediného záhybu. Chvíli na ni koukám, zkouším si vizualizovat, že tady od zítřka bude někdo cizí. Někdo tu bude spát, kousek ode mě. Další dech, zvyklosti, skřípání zubů a chrápání, nevím, čím přesně se bude od nás ostatních lišit. A jak zapadne do celkového obrazu.

Je to z mojí strany zvědavost. Ani strach, ani těšení, prostě jenom zájem o to, jak se budou věci vyvíjet. Ale žádná z těch emocí není natolik silná a výrazná, abych se tím chtěl dál zaobírat.

Svalím se do postele a přitáhnu k sobě polštář. Nakonec na žádném Kryštofovi nezáleží. Nemyslím, že existuje něco nebo někdo, kdo by mě přiměl doopravdy cítit.



2. KAPITOLA

Kryštof

ÚTERÝ

Nic necítím.

Naposledy se rozhlédnu po pokoji, na třetí postel v řadě, a zkontroluju šuplík u nočního stolku. Taky ještě jednou nakouknu pod postel a do skříně, ale kromě jednoho počmáraného papíru, který jsem schválně nevyhodil, aby tu po mně něco zůstalo, mám všechno pečlivě sbalené v batohu.

Pečlivě.

Ne, to je lež. Nic jsem si neposkládal, prostě jsem tam věci narval tak, jak mi přišly pod ruku. Dokonce jsem si ani nedělal hlavu s oddělením čistého a špinavého prádla. Neschoval jsem tužky do penálu ani nerozmotal sluchátka. Když jsem zapínal zip, musel jsem Martina poprosit, aby mi s tím pomohl.

Takže to fakt nebylo pečlivě, spíš jsem to pečlivě osral.

Ale je to jedno. Kromě tátovy knihy na žádné z těch věcí, ježišmarja, dokonce ani na tom samotném batohu, který jsem měl *v ten den*, nezáleží. Klidně bych je mohl všechny vyhodit z okna a nic by se nezměnilo.

Neudělám to jenom proto, že nechci novou rodinku hned první den žádat o nové spodky. Ty by mi nakonec, když se nad tím fakt zamyslím, chyběly nejvíc.

Dosednu na postel a nějakou dobu koukám z okna na ocelově šedou oblohu. Přemýšlím, jestli konečně začne sněžit nebo

alespoň pršet, anebo už bude navěky takhle… nijak. A pak jsem zpátky v pokoji a přistihnu se, že hypnotizuju dveře, které jsou už docela dlouho zavřené.

Ještě pořád pro mě nikdo nepřišel.

A možná ani nepřijde. Nejspíš za chvíli do pokoje vejde vychovatelka, soucitně se usměje a řekne něco jako: *Je mi to líto, Kryštofe, tak si přece jen vybrali roztomilou a milou holčičku s culíky. Uviděli ji u vchodu a okamžitě věděli, že je to ona. Ta pravá. A ne jak s tebou, kdy ses během všech schůzek choval odtažitě, protože jsi nevěřil, že by o tebe doopravdy mohli mít zájem.*

Samozřejmě by to neřekla tolika slovy, ale na významu by to nic nezměnilo. A já bych si všechny věci zase vybalil, prázdný batoh schoval pod postel a vydal se do jídelny na oběd.

Dneska je na rozpisu rizoto.

Kdyby… Až se to stane, zvládnu to. Nezhroutím se, nebudu brečet ani se vztekat. A pokud se tomu ostatní kluci budou smát (určitě se najde aspoň jeden, který řekne, že někdo jako já přece nemohl čekat cokoli jiného), prostě se taky zasměju (a přiznám, že ne, někdo jako já nic jiného nečekal). Nejspíš se ani nebudu muset moc snažit, aby úplně každý nepochyboval, že je mi to celé ukradené. Že tady klidně strávím další dny a týdny a nakonec i ty dva poslední roky.

Možná by bylo vážně lepší, kdyby nepřijeli. Aspoň bych se nemusel seznamovat s jejich „syny“. Dalšími třemi osvojenými kluky v mém věku, kteří by teď měli být… Co vlastně? Rodina? Bráchové?

Těžko.

Nakonec čím se má tohle osvojení, v mém případě pěstounství, tolik lišit od děcáku? Jasně, nebudu spát v pokoji s devíti dalšími kluky, ale se třemi, a nebudu mít kolem sebe vychovatelky, ale — odmítám jim říkat rodiče — Denisu a Roba. Jinak ovšem žádný velký rozdíl nevidím.

Zhluboka vydechnu a pevně sevřu batoh, nejraději bych do něj zabořil nos, zavřel oči a předstíral, že je to jen další obyčejný den.

Den, který minutu po minutě zvládnu, a večer budu nesnesitelně dlouho zírat do stropu.

Tahle myšlenka mě vede k tomu, abych zaklonil hlavu a ještě naposledy pohlédl na strop, protože pořád existuje šance, že už ho nikdy neuvidím. A právě v ten okamžik, kdy zírám na místo, kde se omítka už před nějakou dobou odloupla, se dveře s vrzáním konečně otevřou. Stojí v nich vychovatelka, ale spolu s ní i Denisa a Rob.

Oba se usmívají. Rob klidně a uvolněně a Denisa od ucha k uchu, jako kdyby právě prožívala nejlepší okamžiky v životě. Jako kdyby Vánoce přišly o celých dvacet tři dní dřív. Což je tak zvláštní, protože při pohledu na mě se už hrozně dlouho nikdo netvářil tak spokojeně.

Chtěl bych se na ně taky usmát a dát jim najevo, jak jsem rád, že doopravdy přijeli, ale nejde to. Ještě jsem se na ně ani jednou neusmál, dokonce ani když mi na čtvrté schůzce nadšeně oznámili, že mě chtějí a udělají všechno pro to, abych s nimi strávil svátky.

Jenže já v ten okamžik nic necítil, tak jsem jen mechanicky přikývl.

Mechanicky. To asi taky není pravda. Trochu to působí, jako by to mé tělo udělalo nevědomky a nestálo ho to žádnou energii. A přitom to v ten okamžik byla naprosto nepředstavitelná dřina.

„Takže jste si to nerozmysleli," pronesu a zároveň vstanu z postele. Batoh držím jen za poutko a trochu s ním štrejchám o zem. Na to se soustředím. Jak s ním jemně pohupuju a čekám, kdy se otře o podlahu. Soustředění na maličkosti totiž pomáhá.

„Ty ses bál, že bychom si to rozmysleli?" vydechne Denisa. Je překvapivě vysoká, ale taky dost drobná, s dlouhými blond vlasy, upravená a hezká a zároveň nijak výrazná. Od úplného začátku působila mile a vřele. Hodně se usmívá a hodně se stará o to, jak se mám a cítím.

Taky příjemně voní. To vím, protože mě na konci každé schůzky objala.

Rob, její manžel, je vysoký a hubený, spíš světlý typ, s hustými vousy. Jednu ruku má potetovanou, ale černé klikyháky už trochu vybledly a ke světlé košili se moc nehodí. Poprvé mi donesl čokoládu a při druhé schůzce mě poplácal po rameni, vlastně úplně stejně, jako to kdysi dávno dělával i můj táta.

Milí, milí, milí lidé. A vybrali si ze všech děcek právě mě. Asi potřebují vyvážit všechnu tu radost a taky si nejspíš honí ego tím, že zachraňují kluky, jako jsem já.

Ačkoliv já vlastně vůbec nevím, co to znamená — kluci jako já.

„Trochu," přiznám. Přešlápnu a přejedu pohledem z Denisy na Roba.

Je tohle TA chvíle? Ta chvíle, kdy odtud vážně odejdu? Chvíle, o které jsem byl bytostně přesvědčený, že nikdy nepřijde?

„Jsi připravený?" zeptá se vychovatelka Fialová. Její přítomnost působí téměř osudově vzhledem k tomu, že tady byla i v den, kdy jsem přijel. To ona mi přidělila třetí postel v řadě a ukázala mi, kde je jídelna. To ona mě představila ostatním klukům na pokoji a řekla, že kdybych něco potřeboval, pomůže mi.

Je hodná, aspoň mám ten dojem, ale jistý si nejsem, protože jsem za ní nikdy nepřišel. A teď, když na ni koukám, na její prošedivělé vlasy, necítím nic.

Nebude se mi stýskat po nikom a po ničem.

S kluky, se kterými jsem sdílel pokoj, jsem se rozloučil už ráno a rozhodně to bylo mnohem víc trapné než dojemné. Jedna holka mi na chodbě zamávala a od paní kuchařky jsem dostal k snídani trochu větší porci.

Ale že bych ze dvou koblih skákal do stropu, to se říct nedá. Na druhou stranu bych neskákal ani z jedné a takhle jsem je aspoň mohl dát klukům a žít s pocitem, že na úplném konci, na poslední chvíli, jsem pro ně udělal jednu malou hezkou věc.

„Jo," přikývnu a zvednu batoh do náruče. Dostal jsem ho v desíti, a ačkoli mám popruhy povolené úplně na maximum, hodně mě tlačí, když si ho dám na záda, takže ho nosím zásadně v náruči. Je mi jasné, že pak působím nejistě, jako kdybych potřebo-

val něco objímat. Ovšem furt lepší než nosit dětský batůžek na zádech.

„Dobře. Všechno už je vyřízené, tak pojedeme domů, co říkáš?“ nadhodí Rob.

Neříkám na to nic a znovu se zmůžu jen na přikývnutí. Mohl bych mít místo krku pružinu, dost by mi to usnadnilo život.

Pojedeme domů.

Ať už to, do háje, znamená cokoli.

Naposledy kouknu na postel. Čtyři roky představovala jediné místo na celém světě, o které jsem se nemusel s nikým dělit. Jediné místo, které možná něco znamenalo. A i přesto mi nedělá žádný problém vyjít z pokoje a nechat ho definitivně za sebou.

Pořád nic necítím. I když bych samozřejmě chtěl.

Od vychovatelky Fialové dostanu zarámovanou fotku, kde jsou namačkané všechny děti z děcáku. A protože jich je hodně, musela být fotka pořízená z velké dálky, a tak jednotlivé obličeje nerozpoznávám. Nedokážu najít ani sám sebe.

Ale i tak ze sebe vydoluju poděkování, které za moc nestojí, ovšem v mém případě se i snaha počítá. Doufám, že si to Fialka uvědomuje. Že se prostě jen snažím být hodný a milý a rozhodně tím nenaznačuju, jak skvělý dárek jsem dostal.

Díkybohu se mě nepokusí na rozloučenou obejmout. Bylo by opravdu trapné, kdybych před ní couvl a zašklebil se.

A pak přijde TA chvíle.

Vlastně ani nevím, proč říkám pak, protože pak v tomhle případě znamená teď. Teď mě čeká nový život, jelikož společně s Robem a Denisou vyjdeme do pošmourného dne, do nijakého počasí, sejdeme po schodech a zamíříme k parkovišti.

Rob jde první a pohazuje si s klíčky, zatímco Denisa kráčí vedle mě a určitě něco říká, protože periferně vnímám, že otvírá pusu. Ale pardon, že neposlouchám, právě prožívám trochu zvláštní stav, kdy jedna moje část ječí jak šílená a zkouší mě přesvědčit, abych něco cítil, a druhá, mnohem větší a podstatnější část… necítí nic.

„Kryštofe," promluví Denisa a velkýma šedýma očima se do mě zabodne, jako kdyby poznala, že nevnímám. Což se nejspíš vážně stalo.

„No?" vydechnu vyčerpaně.

„Všechno bude v pořádku. Nemusíš mít strach. Vím, že je to strašidelné, ale uvidíš, že se budeš mít dobře."

Chtěl bych říct, ještě než nastoupím do auta, že vůbec nezáleží na tom, jak sympatická a milá mi připadá. Nic z toho, co řekla nebo udělala, nemusí být pravda. Lhát není zase tak těžké. Takže vždycky existuje šance, v tomhle případě klidně i dost velká, že až nasednu do auta, už mě nikdy nikdo neuvidí.

Že ona a Rob můžou být úchylové s nachystaným sklepem.

Maniaci s agresivní povahou.

Dealeři orgánů.

V úplně každé maličkosti mi mohli lhát, a sotva sednu do auta nebo vejdu do jejich domu nebo poprvé udělám něco, co je nepotěší, změní se. Možná přijde okamžik, kdy budu litovat a s láskou vzpomínat na děcák.

Vzdáleně vnímám, že otvírám dveře auta, nasedám a zapínám si pás, ale nic z toho nedokážu prožít. A tak se soustředím na maličkosti. Na to, jak auto nastartuje, na vánoční koledu v rádiu, na stále se vzdalující děcák, na nehet, který si zaryju do předloktí, na Robovo prozpěvování, na Denisin úsměv, který mi věnuje pokaždé, když se na mě otočí.

Na ubíhající krajinu za oknem.

– – –

Můj nový domov je… hezký. Takhle jsem si ho nepředstavoval, ale možná je to tím, že jsem si ho nepředstavoval vůbec. Kdybych si s tím ovšem dal tu práci a měl bych si něco představit, nejspíš by to byl starší barák s oprýskanou omítkou, vysoký, minimálně třípatrový a k němu zahrada se spoustou krámů povalujících se všude možně. Možná pletivový plot. A rozhodně by mi z toho

domu běhal mráz po zádech. Jako v amerických filmech, kdy se po otcově smrti matka rozhodne, že je nutné začít od začátku, a doveze děti k tomu nejopuštěnějšímu a nejstrašidelnějšímu baráku, který zvládla sehnat.

Takový pocit jsem myslel, že budu mít.

Jenže místo toho zastavíme před moderním jednopatrovým domem, s uklizenou a udržovanou zahradou a dřevěným plotem. Všechno působí pohodově a rodinně a ne jako doupě vrahů nebo úchylů.

Na druhou stranu by se přece vrahové za každou cenu snažili nevzbuzovat podezření, ne?

Na schránce je zlatavým písmem napsáno Kociánovi.

„Vítej doma," řekne Denisa slavnostně.

„Běžte dovnitř. Hodím auto do garáže a věci ti, Kryštofe, klidně vezmu," oznámí Rob a já při těch slovech automaticky pohlédnu na batoh.

„Chceš mi prohledat věci?" vypadne ze mě, ale ve skutečnosti to zase tak šokující není. Jistě, že budou opatrní, když si domů berou úplně cizího kluka, o kterém skoro nic nevědí.

Ha, a to je beztak taky lež, protože z mého spisu musí vědět hodně.

Rob překvapeně vyvalí oči, ale hned nato se uvolněně rozesměje. „Jasně, že ne. Měl bych?"

Pořád ještě sedíme v autě, takže by kdykoli mohl znovu nastartovat a vzít to plynule zpátky. Třeba by na parkovišti pořád stála vychovatelka Fialová a přivítala mě slovy: *No, Kryštofe, na chvíli to vypadalo, že jsme se tě zbavili. Nevadí. Kdybys něco potřeboval, jsem tady pro tebe.*

„Rozhodně," zamumlám a rozepnu si pás. „Injekční stříkačky mám v přední kapse a heroin v tajné kapse všité vevnitř."

Je to vtip. Nejsem nejvtipnější člověk na světě, to rozhodně ne, a už jsem si stihl párkrát všimnout, že ne úplně každý některé moje narážky chápe, ale stejně mě trochu fascinuje, jak na to Denisa a Rob zareagují.

Rob totiž zalapá po dechu jako ryba na suchu a Denisa se na mě z předního sedadla otočí a zavrtí hlavou. „Ale ne, Rob to takhle nemyslel. Jen se snažil být milý. Nepodezíráme tě, že bys u sebe měl drogy. Dobře?“

„Omlouvám se, jestli to vyznělo špatně,“ dodá okamžitě Rob.

Skoro jako kdybych mezi ně hodil tikající bombu.

Přeskakuju pohledem z jednoho na druhého, než se konečně přiměju říct: „Jen jsem si dělal legraci.“ Protože kdybych si nedělal, přece bych na to tak hloupě neupozornil, ne? Prostě bych jen sebral batoh a Robovu nabídku odmítl.

Oba se sehraně rozesmějí, ačkoliv je to dost nucený smích.

Zas tak trapný vtip to snad nebyl, nebo jo?

Raději vystřelím z auta, aby mě třeba nenapadl další velmi povedený vtípek. Batoh ale vezmu s sebou. Nepotřebuju, aby mi ho někdo nosil, navíc si nejsem jistý, co si Rob z toho rozhovoru vezme. Jestli by fakt neměl tendenci mi prohrabat věci. A to nechci už jen z principu.

Sotva Rob znovu nastartuje a začne zajíždět do garáže, Denisa přistoupí blíž a s klíčky v ruce ukáže na domovní dveře. „Můžeme?“

Můžeme. A pokud nechceme stát na začátku prosince venku a trapně po sobě pokukovat, řekl bych, že i musíme. Jenže to už je hodně slov, která ze sebe nedostanu, takže se raději rozejdu k domu.

„Zhruba před půlrokem jsme dokončili rekonstrukci,“ řekne Denisa a odemkne. Okamžitě mě ovane teplo. Poprvé od chvíle, co jsem vyšel z děcáku, si uvědomím, že je mi celou dobu zima. Absolutně nechápu, jak jsem si něčeho takového mohl nevšimnout, ale zároveň je tím pádem dobře, že můžu vstoupit dovnitř. Do úzké chodby, odkud vedou dvoje dveře — jedny doprava, ty jsou zavřené, a jedny doleva, otevřené, a jen letmo zahlédnu obývák. A taky tu jsou schody, což mě upřímně překvapí, protože zvenku dům působil jako jednopatrový.

„Co kdybychom začali vaším pokojem?“ navrhne Denisa a rozhodně mi neujde, že řekla *vaším*. Jasně, věděl jsem, že budu

s těmi dalšími sdílet pokoj, ale stejně jsem nejspíš doufal, že nakonec dostanu zapadlou komoru, přístěnek pod schody nebo tak něco.

„Jasně," pokrčím rameny.

„Původně byla nahoře jen půda a kluci měli pokoj dole. Ale přišlo nám líto ten prostor nevyužít a Rob je hrozně šikovný, všechno dělal sám, proto to taky tak trvalo. Budete tam mít víc soukromí a vlastní koupelnu. Řeknu ti, že dělit se o koupelnu se čtyřmi chlapy není nic moc," mluví Denisa, zatímco jde do schodů a já ji poslušně následuju.

Poslušně.

To lež není. Jdu poslušně, protože stejně nic lepšího dělat nemůžu.

Mnohem méně poslušně ale v duchu odsekávám, že by si měla zkusit sdílet koupelnu v děcáku.

O patro výš je zase chodba, tentokrát širší a delší — na jedné straně jsou podél zdi bílé skříně a na úplném konci si všimnu žlutého křesla, malé knihovny a obrovského terária. Váhavě k němu přejdu a upřímně doufám, že v něm není had.

„Tam bydlí Mango. Juliánova agama," vysvětlí Denisa. „Možná je někde zalezlá, Julián jí tam udělal hodně schovek. Nemusíš se bát, je hrozně hodná a mazlivá."

Nevím, co na to říct. Snad jen… rozhodně se nebudu mazlit s obrovskou ještěrkou. Nejsem blázen.

Denisa pak vejde do místnosti za tmavě hnědými dveřmi. „Tady je váš pokoj," řekne naprosto očividnou věc, která mi ale stejně zní v uších ještě dlouho poté.

Tady je váš pokoj.

Tady je váš pokoj.

Tady.

Od třetí postele v řadě, od starého, oprýskaného nábytku, od ne moc útulné místnosti s dalšími devíti kluky je tohle rozhodně obrovské zlepšení. Protože ten pokoj je… nádherný! Nový a prostorný a útulný a domácký.

Na jedné straně jsou čtyři postele, každá o něco větší než jednolůžková. Dvě jsou dole a dvě nahoře. Navíc jsou mezi nimi zástěny, takže každý *z nás* má vlastní soukromí a lampičku a poličku.

Překvapeně zamrkám. Tohle jsem rozhodně nečekal.

Chtěl bych… Chtěl bych cítit radost a vděk, jenže přestože se hodně zhluboka nadechnu, pořád cítím jen nicneříkající prázdno. A taky brnění v prstech.

Na první pohled poznám, že dolní postel vpravo bude nejspíš moje, protože je jako jediná ustlaná a na poličce neleží žádné věci. Z té nade mnou visí peřina a hnědá chlupatá deka. Na poličce zahlédnu několik plastových postaviček a knížku, ale co je to za titul, na tu dálku nepřečtu.

Na druhé dolní posteli je peřina skopaná do noh a hnědá deka zase zmuchlaná vedle polštáře. Taky tam leží kytara, na stěně visí plakát s nápisem Bastille a na poličce jsou dvě hromádky časopisů Pevnost.

Denisa nejistě přešlápne. Asi proto, že hrozně dlouho stojím na místě, mlčím a blbě čumím. „Tak co na to říkáš? Je to za tebe v pohodě?“

„Jo, je to hezké,“ zamumlám a položím batoh na zem.

„Několikrát jsem jim říkala, aby si ráno ustlali,“ vzdychne. Vyjde po schůdcích, které jsou uprostřed mezi postelemi, a začne energicky stlát visící peřinu. „Tady spí Merlí. Je to zlatíčko, ale taky trochu bordelář.“

Opět nevím, co na to říct. Raději se otočím na druhou stranu pokoje, kde jsou dva obrovské psací stoly s hromadou učebnic a knih a propisek a deskových her a dva stolní počítače. Je tu hodně věcí, ale rozhodně ne nepořádek.

„Chceš si vybalit a být chvíli sám, aby ses aklimatizoval, nebo ti mám ukázat zbytek domu?“ promluví Denisa jen kousek ode mě a já leknutím nadskočím, což si ona vyloží úplně špatně a začne se nesmyslně omlouvat, jako kdyby provedla bůhví co. A pak mi dojde, že si nejspíš myslí, že mám nějaké pitomé trauma.

Asi bych jí měl říct, že žádné trauma nemám, jen jsem se zamyslel. Neřeknu ovšem nic, pouze nepřítomně přikývnu, zatímco se potřetí zeptá, jestli jsem v pořádku.

„Můžeš mi ukázat zbytek domu," nabídnu v dobré víře.

V dobré víře. Tak určitě.

Není mi ovšem úplně příjemná představa, že bych tu seděl a čekal, až některý z těch kluků přijde, a měl se s ním seznámit tady. Na jejich území. Zní to hloupě, ale vím, že před Denisou budou milejší. Stejně jako nikdo neudělá nic hnusného před vychovatelkami.

Naproti pokoji je koupelna se sprchou. Na poličce u umyvadla leží čtyři barevné kalíšky a v nich zubní kartáčky ve shodné barvě. Vyfasuju ten úplně poslední v řadě.

V dolním patře mě Denisa nejprve zavede do obýváku a do pracovny, která dřív bývala pokojem pro kluky. Taky nakouknu do *rodičovské* ložnice, tam ale moc neokouním, stejně jako nelezu do jejich spodní koupelny, kam prý samozřejmě můžu, když se mi nebude chtít do patra.

A pak už je tu jen velká prostorná kuchyň s kulatým jídelním stolem uprostřed.

„Nechceš čaj?" nabídne Denisa, a než stihnu odpovědět, vytáhne dřevěnou krabičku, kde má snad všechny druhy čajů. „Je tu borůvkový, vanilkový s malinami, limetkový, bylinkový, perníčkový, slaný karamel, bílý, švestkový, heřmánkový, černý, yerba maté — tam je kofein, jen upozorňuju, jahodový…" Nechám ji to odvykládat celé, protože to skoro vypadá, jako by jí dělalo radost, jak širokou nabídku má.

Možná si místo osvojování děcek měla otevřít čajovnu.

„Borůvkový," vyberu ten, který zmínila první.

„Dobře," usměje se.

Vezme dva velké keramické hrnky a připraví čaje. Pro sebe vezme perníčkový, takže sotva ho zalije, všude po kuchyni se rozleze dotěrná perníková vůně.

Perníčky nenávidím z principu!

Následně sedíme u kulatého stolu (kam zmizel Rob, netuším) a v kuchyni zavládne ticho, které občas nahradí jen slabé usrknutí čaje. Samozřejmě si spálím jazyk, protože chci předstírat, že mám hodně práce, a to ticho vůbec není způsobené nedostatkem témat k hovoru.

No a pak se Denisa nadechne a mně docvakne, že mlčela jen proto, že se připravovala na něco vážnějšího.

„Kryštofe," začne. Nejsem zrovna mistr v komunikaci, ale myslím, že tohle je celkem solidní začátek. „Už jsme se o tom sice trochu bavili, ale chci ti ještě jednou připomenout pravidla, která tady platí."

Přikývnu a hledím přitom na hrnek s velrybou, který leží na lince.

„Tohle není vězení, můžeš chodit ven, kdy budeš chtít, jen buď doma do desíti. O víkendu se klidně můžeme domluvit na jedenáctou, když nám řekneš, kde jsi. Dostaneš mobil a budeš k zastižení. Vezmeš to, když uvidíš, že ti voláme, ano?"

„Jo, s tím nemám problém."

Denisa se usměje, upije trochu čaje a pokračuje: „Žádný alkohol, drogy nebo cigarety. Kdybys měl s něčím z toho problém, nemusíš mít strach. Neznamená to, že tě nebudeme chtít. Jen by bylo dobré se svěřit, abychom to mohli nějak řešit."

Významně se odmlčí, takže pochopím, že bych měl něco říct. „Nemám problém."

Přikývne. Nezdá se, že by mi nevěřila. „Další věc. Chápu, že občas může být soužití s dalšími třemi kluky ve tvém věku celkem výzva, ale tady se nepereme. Hádky chápu a myslím, že jsou i celkem zdravé, ale žádné rvačky. Odteď budou tvoje rodina a věřím, že až si na sebe zvyknete, budou stát vždycky při tobě, aby ti mohli pomoct. Všichni jsou to skvělí kluci. Neměli to v životě jednoduché a zaslouží si už jen samé hezké věci. Stejně jako ty."

Tady neřeknu nic, i když mi nechá vážně hodně prostoru, abych se vyjádřil. Jenže co přesně čeká, že odpovím? Jasně, já ty

kluky nezmlátím? Nebudu jim dělat ze života peklo? Nezkusím jim zničit hezké věci?

„Taky jsme ti domluvili terapie. Doktorka Hánová je vážně moc milá a snad se ti bude líbit. Kdybyste si ovšem nesedli, tak to nevadí, zkusíme najít někoho, u koho by ses cítil líp. Prozatím máš ale domluvené schůzky na středu odpoledne. Ve stejnou dobu je mívá i Merlí, aby vás tam Rob nemusel vozit zvlášť. Tak snad to je takhle v pořádku."

Není to otázka, tím jsem si jistý. Konstatuje to s takovou razancí, že nemám zájem vůbec protestovat. „A oni… kluci ví, že mám ty… stavy?" dostanu ze sebe a úplně poprvé cítím něco, co se až nepříjemně podobá studu. Protože ano, za tohle se stydím.

Vidím, že Denisa chvíli váhá, než pronese: „Zrovna tohle jsme jim museli říct, to určitě chápeš. Není to nic proti tobě, jen chceme, aby věděli, že taková situace může nastat." Zkusí mě pohladit po hřbetu ruky, jakože mě chce asi nějak podpořit, ale já v ten okamžik zrovna s rukou pohnu, ne nijak záměrně a… jednoduše řečeno, i já přiznávám, že to působilo trochu divně, stylem *nesahej na mě.*

Takže mám dojem, že ona má dojem, že mě nějak naštvala.

Omluví se.

Já přikývnu a chvíli je ticho. A tentokrát stoprocentně trapné.

„Říkala jsem si, že spolu zajedeme do obchoďáku. Nakoupím ti nějaké oblečení, hlavně teď na zimu. Budeš potřebovat nové boty a bundu a prostě spoustu dalších věcí. A taky nás čekají ve tvojí nové škole, zapíšeš se a dostaneš učebnice. Domluvila jsem, že nastoupíš až po Novém roce, abys měl čas si trochu zvyknout. Nechci, abys měl pocit, že těch změn je teď na tebe moc. Ale zas si nemysli, že nebudeš nic dělat. Dostaneš od učitelů úlohy, které budeš muset vypracovat. Zkusím ti s tím pomoct, ale naprosto upřímně říkám, že elektřina mi nic moc neříká," uchechtne se, jako kdyby pronesla nějaký mega povedený vtip.

Měl bych přiznat, že ani já elektřinu nijak extra nechápu?

Než stihnu odpovědět, nebo alespoň nějak zareagovat, někdo otevře hlavní dveře. Denisa mrkne na hodiny na troubě a usměje se. „To bude určitě Merlí," oznámí. „Tady jsme!" zahuláká, nejspíš aby následujících několik hodin nebloudil po domě.

A pak do místnosti vejde relativně malý a vyjukaný kluk. Už od druhé schůzky s Robem a Denisou vím, že by mu mělo být čtrnáct, ale rozhodně působí mladší. Má snědou pleť, hnědé vlasy a velké tmavé oči, které na mě zírají fakt hodně nejistě.

Jako bych po něm měl v další vteřině skočit. Nechci předbíhat, ale mám dojem, že od tohohle kluka mi nic moc nehrozí. Což je fajn.

Denisa vstane, dojde k němu a pevně ho obejme. Nejprve se ho zeptá, jestli je všechno v pořádku, a teprve poté ho pohladí po vlasech a otočí se směrem ke mně. „Merlí, tohle je Kryštof. Kryštofe, seznam se s Merlinem."

Není nic trapnějšího než seznamování dvou kluků v našem věku. Do děcáku jsem se dostal ve dvanácti, to mi ještě potkávat nové lidi nepřišlo jako něco extra náročného, ale teď o čtyři roky později je to doslova utrpení. „Čau," vysoukám ze sebe a každé z těch písmen *Č-A-U* mi vezme kus životní energie. Nejraději bych se ze židle sesunul na podlahu.

„Čau," řekne Merlin se stejnou energií. Možná by se mohl taky sesunout a na zemi by nám to seznamování šlo o něco líp.

Naštěstí je tady Denisa. „Byls ve škole na obědě? Nemáš hlad?"

Merlin, nebo Merlí, nebo zlatíčko, nebo bordelář, ještě netuším, jak mu budu říkat, sevře popruh batohu, který má na zádech. „Jo, byl, ale byla nějaká hnusná omáčka. Možná si namažu chleba."

„Dobře," souhlasí Denisa. „Vem si k tomu i sýr. Dneska jsme se s tátou domluvili, že objednáme k večeři pizzu."

Merlin z toho má evidentně radost, protože velmi nadšeně vyhrkne: „Super!" Hned nato ale opět zvážní a úkosem mě zkontroluje. Jako kdybych si tu brousil nůž, kterým ho zapíchnu.

A dělá to po celou dobu, co si maže chleba. Že se neustále kouká a pak zase nekouká. Dost mě tím obtěžuje. Zkusím to ignorovat, což mi ale úplně nejde, protože nejsem nejtrpělivější

člověk na světě. Takže se ve mně probudí moje obranné reflexy, které… no, ani v děcáku nebyly přímo oblíbené.

„Kde máš Artuše?“ vypálím a téměř okamžitě vidím, jak Denisa zbystří. Kam to jako povede.

„Cože?“ vyhrkne Merlin a trocha másla mu z nože spadne na linku.

„Jmenuješ se Merlin, ne? Tak mě zajímá, kde máš Artuše.“ Určitě nejsem první, kdo si z toho jména dělá legraci.

Merlin mi věnuje trochu kyselý úsměv. „Asi ještě někde tahá z kamene Excalibur,“ zamumlá a setře máslo z linky. Všechno, co následně udělá, je tak rychlé, že než stihnu pronést další velmi milou poznámku, vystřelí z kuchyně.

Denisa jen povytáhne obočí, ale nijak moje chování nekomentuje.

„Jakej je jeho problém?“ zamručím a dopiju zbytek čaje, protože jsem nesnídal, neobědval a evidentně, pokud bude pizza, zůstanu i bez večeře.

„Nemá žádný problém,“ odvětí Denisa nekompromisně. „A pokud se ptáš, co ho trápí nebo jaký je jeho příběh, budeš se muset zeptat přímo Merlího. V tomhle domě se snažíme, aby se každý svěřil až ve chvíli, kdy se na to cítí.“

Na to nemám moc co říct, takže uhnu pohledem k drobkům na lince, které tam Merlin nechal.

Denisa naštěstí odvede řeč úplně jiným směrem, a to k jídlu. Jestli je pizza v pořádku, jestli nemám hlad, jestli mám nějaké oblíbené jídlo nebo mlsku (ještě nikdy jsem neslyšel nikoho říct mlska), jestli mám nějaké koníčky, kterým bych se chtěl věnovat, klidně by mě na nějaký kroužek zapsali…

Zkráceně moje odpovědi: ano, ne, ne, ne, ne.

Jako jo, ani jednou neřeknu pravdu, ale takhle je to prostě mnohem jednodušší.

Trvá další hodinu, než se znovu otevřou hlavní dveře, a mezitím skoro zapomenu, že má ještě někdo přijít. Že úzkostlivej Merlin není a nebude můj jediný *bratr*.

Z chodby se okamžitě ozve energický hlas: „… a pak mi to uklouzlo, ale, kámo, ustál jsem to. Na pána!“

Další hlas, trochu zastřenější, odpoví: „A nerozcuchal ses přitom?“

Takže zbývající dva přišli spolu. Skvělý. Nakonec není nic lepšího než to mít rychle za sebou. Jako strhnout náplast, ačkoliv já jsem spíš typ, co náplasti vždycky odlupuje postupně a pomalu, takže ano, uvítal bych, kdybych si tou trapností mohl projít po jednotlivcích.

Aniž bych nad tím přemýšlel, automaticky pod stolem sevřu ruce v pěst přesně ve chvíli, kdy do kuchyně přijdou dva kluci. Ten první je vysoký, vysportovaný, zrzavý a sebejistý. Vejde jako velká voda, s výrazem, že ho nic nemůže překvapit.

Trochu mi připadá, že vypadl z časopisu pro holky.

Za ním je ten druhý, maličko menší, s uhlově černými vlasy a velmi výraznýma světlýma očima — přesnou barvu nerozeznám. Ten by se do časopisu pro holky nehodil, ale na obálku erotického románu určitě.

To jsem se jako právě nastěhoval do sídla modelů? Budou oba mí starší *brachové* podobní antickým bohům? Kde jsou divní *výrostci* s mastnou pletí a rašícími knírky, když je člověk potřebuje?

„Ahoj, kluci!“ pozdraví Denisa a stejně jako s Merlinem i teď vstane a oba mateřsky obejme. Ani jednomu z nich není vůbec podobná, ale podle chování bych rozhodně věřil, že je jejich matka.

Zrzoun rozhodí frustrovaně rukama. „Tak vy jste nekecali? Fakt jste přivedli dalšího. Kdy konečně pochopíte, že vám stačím jen já?“ Aha, takže zrzoun je vtipálek.

„Nešaškuj,“ plácne ho Denisa po rameni, což nejspíš zabere, protože se kluk omluvně usměje. „Kryštofe, tenhle poděs je Filip,“ představí nás Denisa.

Zrzoun, teď už teda Filip, působí v pohodě, jakože má celou situaci na salámu. Dokonce se opře o futra a sleduje, co se bude dít dál. „Čau, novej bráško. Snad se ti tu bude líbit.“

Nejistě mávnu, víc ze sebe nevydoluju.

„A tohle zlatíčko," ukáže Denisa na tmavovlasého kluka, který jako zlatíčko rozhodně nevypadá, „je Julián."

Juliánovy oči se do mě zabodnou a… neuhnou ani o píď. Propalují mě s takovou intenzitou, až mám tendenci sklopit zrak, což za nic na světě nesmím udělat. Dal bych mu tak najevo, že z něj mám strach, a tady těch chyb se potřebuju hned na začátku vyvarovat.

„Ahoj," pozdraví odměřeně a v místnosti nejspíš klesne teplota o několik stupňů, jak mi přejede mráz po zádech. Nemám z něj dobrý pocit. Filip a Merlin působí neškodně, rozhodně ne jako typy, co mi budou chtít znepříjemňovat život. Jenže u Juliána nemám nejmenší tušení, na čem jsem.

A proč na mě pořád ještě čumí? Mám snad stepujícího perníčka na nose?

„Potřebuju na záchod," vyhrknu a vystřelím z kuchyně. Což znamená, že musím projít kolem *něj*. Samozřejmě ani o kousek neuhne, takže se prosmýknu a dávám si velký pozor, abych se ho nedotkl.

Když vpadnu do koupelny, konečně se můžu zhluboka nadechnout. Mám chuť narvat celou hlavu pod proud ledové vody a pak ji vystrčit z okna a čekat, až zmrznu. Akorát by to bylo k ničemu, protože venku nemrzne.

Zůstanu tam skoro deset minut a je mi úplně jedno, co si kdo myslí. Několikrát si opláchnu obličej studenou vodou, ale stejně pořád vypadám bledě. Ačkoliv za to můžou v první řadě geny. Bílý jako stěna získává v mém případě úplně nový rozměr.

Když se konečně odhodlám a vykouknu z koupelny, v domě je ticho.

Projdu chodbou a nahlédnu do kuchyně, ale nikdo tam není, takže mám perfektní příležitost obout boty, sebrat bundu a hlavním vchodem nepozorovaně odejít.

– – –

Za domem najdu kůlnu, vybetonovaný plácek, kde v létě nejspíš bývá posezení, pár stromů a hodně bahna. Boty, které ani před chvílí nebyly nic moc, jsou teď kompletně špinavé, navíc mi to neustále podkluzuje a je mi téměř okamžitě zima, ale pořád lepší být tady, než… kdekoli jinde.

Ne, to kecám. Prostě potřebuju čas, abych si to nějak srovnal.

Dojdu na konec zahrady k plotu, nakouknu přes něj, ale nenarazím na nic zajímavého, a tak se otočím zpátky k domu a pořádně si ho prohlédnu. Z téhle strany už je jasné, že má ještě druhé patro, nebo teda vlastně půdu, protože střecha tu není tak zkosená, a navíc vidím okna do *našeho* pokoje. Zahrada není extra velká, ale rozhodně ani malá a kousek od posezení je vybledlé kolo trávy, takže jsem si celkem jistý, že tam v létě stává bazén.

Nevím proč, ale představím si, jak tu v létě grilují a koupou se a určitě se i smějí, protože spokojené rodiny se přece smějí, ne?

Částečně naštvaně a částečně frustrovaně nakopnu kamínek, který přeletí přes plot a zmizí někde v trávě. A právě v ten okamžik si uvědomím, že na mě z vedlejší zahrady někdo dost upřeně zírá. Dvě velké vykulené oči a obrovská pletená čepice s květinovým vzorem. Nic víc není vidět, ale i tak to odhadnu na postarší zvědavou sousedku. Přísahám, že na mě zírá, jako kdybych ji měl v další vteřině přepadnout nebo se k ní pozdě v noci vloupat a ukrást sošku Ježíše.

Mám chuť zařvat, ať nečumí, když se najednou objeví Rob s náručí plnou dřeva. „Zdravím, paní Dvořáková! Tohle je Kryštof a bude tu teď s námi bydlet, tak nemusíte volat policii, že nám po zahradě chodí cizí kluk," zahuláká a něco v jeho tónu mi napoví, že tohle už se nejspíš stalo.

Paní Dvořáková neodpoví a nasupeně odejde.

Velmi milá osoba.

„Nevšímej si jí. Je to protivná stará ženská, co nemá nic lepšího na práci než řešit životy jiných. Nikoho z nás nemá ráda. Hlavně Merlina," zamručí a velmi potichu, ale zároveň tak, abych to slyšel, dodá: „Bába pitomá."

Přikývnu a pak sjedu pohledem k hromadě dřeva v jeho náruči. „Vy topíte dřevem?“

Rob taky koukne na dřevo, jako kdyby si teprve teď uvědomil, že ho drží, a zavrtí hlavou. „Ale ne, to ne. Jen… možná sis ještě nevšiml, ale v obýváku máme krb. Denisa si vždycky přála krb. Vlastně to byla jedna z prvních věcí, co mi řekla, když jsme se poznali. Že jednou bude mít houpací křeslo, krb a hodně adoptovaných dětí.“

Houpací křeslo jsem sice zatím neviděl, ale předpokládám, že když jde o nejméně náročnou položku na seznamu, někde tady taky bude. „Super,“ řeknu a z mého hlasu musí být určitě slyšet, že mi to super vůbec nepřijde.

Protože nepřijde.

Kdo chce mít krb, houpací křeslo a plno cizích, problémových děcek?

„Pomůžeš mi?“ navrhne Rob, přejde ke kůlně, která je zamčená, a naznačí, že má klíč v kapse bundy.

Váhavě nakloním hlavu na stranu. „Když řeknu vtip o dětském vykořisťování, zasměješ se, nebo se lekneš, že to myslím vážně?“

Vzhledem k tomu, že Rob tam pořád stojí s hromadou dřeva, které se nejspíš musí časem pronést, hádal bych, že něco otráveně zamručí. Ale on nahodí přemýšlivý výraz a nakonec velmi vážným hlasem odpoví: „Zkus mě.“

Překvapeně zamrkám. „Fajn,“ vydechnu a maličko mi zacuká v koutcích. „Takže… vzali jste si mě sem kvůli práci? Budete mě tu vykořisťovat? Budu váš pracovní otrok?“

Rob nakrčí čelo a vyjde z něho zvláštní zvuk, u kterého mi chvíli trvá, než pochopím, že jde o smích. Sice to není ten nejpřirozenější smích, spíš ho vytáhl z posledních zásob až odněkud z paty, ale i tak ho ocením. Teda ocenil bych, kdyby Rob v další vteřině vtip absolutně nezabil tím, že dodá: „Ale aby bylo jasno, samozřejmě, že mi pomáhat nemusíš. Můžeš, ale nemusíš.“

Značím si do pomyslného deníku, že Rob nemá smysl pro humor. Což asi nevadí, hlavně že to není chlípné, násilné prase. Trochu trapného a nechápavého smíchu zvládnu.

Rob přešlápne. „Takže ty klíče…“

No jo. Klíče. Na ty jsem úplně zapomněl. Nakonec mu je z kapsy celkem ochotně vytáhnu. Odemknu kůlnu a taky, asi proto, že nemám nic lepšího na práci, s ním naskládám dřevo na hromadu. Rob se celou dobu tváří, jako bych přeskládal celý vagón uhlí nebo mu daroval ledvinu, ale předstírám, že si toho nevšímám.

Ani nevím, jak dlouho jsme venku, ale když pro nás přijde zrzoun, že přivezli pizzu, jsem celkem rád, protože mám totálně zmrzlé uši. Vrátit se do vytopeného domu, sundat si promočené boty i ponožky a zahýbat prsty je možná nejlepší věc na dnešním dni.

Když vejdu do kuchyně, z kluků je tu jen Filip, který nosí na stůl skleničky. Je rozesmátý a jeho energie je všude, zvládá prostírat, mluvit s Denisou a ještě ukáže na jednu židli s tím, že je pro mě. Bez řečí si sednu a pohlédnu na šest pizz rozložených na stole. Jsou ještě horké a krásně voní.

Ani ne za minutu se na schodech ozve dupot, který trochu připomíná stádo koní, a pak do kuchyně vrazí Merlin a málem přitom sejme Roba. Ale nejspíš je to normálka, protože Rob to téměř ani nezaregistruje, a Merlin se otočí zpátky a počká, dokud se zpoza rohu nevynoří Julián.

Nejdřív ho skoro nepoznám, protože má obličej divně zkroucený. Chvíli mi trvá, než mi dojde, že se usmívá. Jsem v šoku, že to umí, protože z prvního setkání bych skoro tvrdil, že je to celkem morous. A moc mě nepotěší, že je to ten typ, kterému se dělá na pravé straně roztomilý ďolíček.

„Vynášíš odpaďák!“ zahuláká Merlin.

Filip se začne upřímně smát a kamarádsky praští Juliána do ramene. „Proč se s ním furt vsázíš, když nikdy nevyhraješ?“

Julián pokrčí rameny, jako kdyby se ho to vůbec netýkalo. Zkontroluje pohledem celou místnost, nějak se mu povede mě z toho vynechat a velmi zvláštním a kolíbavým způsobem přejde ke stolu. Poprvé si všimnu, že… Zase mě překvapí, ale možná, že kdybych nepozoroval ďolíček, věděl bych mnohem dřív, že kulhá.